

KAPITOLA 1

TRIS

Přecházím po naší cele na základně Sečtělých a v uších mi zní její slova: *Budu se jmenovat Edith Priorová. A s radostí zapomenu na mnoho zlého.*

„Tys ji vážně *nikdy* neviděla? Ani na fotkách?“ zeptá se Christina. Zraněnou nohu si podložila polštářem. Když jsme se našemu městu tak zoufale snažili zprostředkovat videozáznam, na kterém hovoří Edith Priorová, střelili Christinu do nohy. To jsme ještě netušili, o co v něm půjde, a že zpochybní vše, v co jsme kdy věřili – naše frakce, naše totožnosti. „Nebyla to tvá babička, teta nebo tak něco?“

„Už jsem řekla, nebyla,“ odpovím a u zdi udělám čelem vzad. „Stejný příjmení má – měl – i táta, takže musela pocházet z jeho strany rodiny. Jméno Edith ale ukazuje na to, že se narodila v Odevzdanosti, zatímco všichni tátovi příbuzní museli patřit k Sečtělým...“

„Takže je ještě starší,“ odtuší Cara a opře si hlavu o zeď. Z tohoto úhlu vypadá přesně jako její bratr, Will. Můj kamarád Will, kterého jsem zastřelila. Pak se narovná a moje iluze se rozplyne. „Několik generací. Dávny předek.“

„Předek.“ Tíha minulosti mě zavalí jako rozpadající se zeď. Otočím se a dotknu se jedné ze stěn. Studená a bílá.

Můj předek, a tohle je mé dědictví – svoboda bez příslušnosti k frakci a vědomí, že moje Divergence je důležitější, než jsem mohla tušit. Jsem živým důkazem toho, že musíme z tohoto města odejít a pomoci lidem za jeho hranicemi. Ať už jsou, jací jsou.

„Chci to vědět,“ řekne Cara a přeje si rukou po tváři. „Musím vědět, jak dlouho už tady jsme. To se nemůžeš ani *na minutu* zastavit?“

Zůstanu stát a zprostředka místnosti na ni povytáhnu obočí.

„Promiň,“ zamumlá.

Od chvíle, kdy Evelyn několika krátkými rozkazy z vestibulu základny Sečtělých ukončila všudypřítomný chaos a nechala všechny zajatce uvěznit do cel ve třetím patře, již uběhla řada dní. Nějaká žena od odpadlíků nám přišla ošetřit zranění a podat léky proti bolesti, několikrát jsme se najedly a umyly, ale o tom, co se děje venku, nám nikdo nic neřekl. Ať jsme se dožadovaly sebedůrazněji.

„Myslela jsem, že se tady Tobias ukáže,“ poznamenám a sednu si na kraj svého lůžka. „Kde vězí?“

„Možná ještě nestrávil, žes mu lhala a za jeho zády se spolčila s jeho otcem,“ řekne Cara.

Zabodnu do ní pohled.

„Čtyřka není takovej hnidopich,“ opáčí Christina. Možná chce Caru vyplísnit, anebo mě uklidnit, nevím. „Něco ho zdrželo. Řekl přece, že mu máš věřit.“

Ve zmatku, kde nebylo slyšet vlastního slova a kde se nás odpadlíci snažili natlačit ke schodišti, jsem se ho chytla za košili, abych se mu neztratila. Rukama mi obemkl zápěstí a odstrčil mě od sebe. A tohle mi pověděl: *Věř mi. Běž, kam ti řeknou.*

„Snažím se,“ odpovím. A je to pravda. Snažím se mu věřit. Ale každá část mého těla, každá buňka se touží osvobodit, nejenom z téhle cely, ale vůbec z města za jejími zdmi.

Musím zjistit, co je za oplocením.

KAPITOLA 2

TOBIAS

Když procházím zdejšími chodbami, vrací se mi vzpomínky na dny, kdy jsem jimi chodíval jako vězeň, kdy mi každý kontakt bosých nohou se zemí působil palčivou bolest. A s těmi vzpomínkami se vynořuje ještě další, jak bezděčně čekám, až Tris popraví, jak buším pěstmi do dveří, jak ji vidím bezvládně viset Peterovi v náručí, prý jen zdrogovanou.

Nesnáším to tady.

Pryč je doba, kdy tady bylo čisto; základna Sečtělých se proměnila v bojiště s rozstřílenými zdmi a podlahou pokrytou střepy z žárovek. Ve skomírajícím světle kráčím po špinavých otiscích bot k její cele. Stráž mě vpustí dovnitř bez zbytečných otázek – na paži mám černý pásek s prázdným kruhem jako symbol odpadlíků a ve tváři matčiny rysy. Tobias Eaton bývalo jméno plné hanby, ale to se změnilo.

Tris sedí schoulená na zemi vedle Christiny, Cara je na opačné straně cely. Moje Tris by měla být bledá a drobná – a také je – ale přitom jí je plná místnost.

Upře na mě své kulaté oči a hned je na nohou, pevně mě obejmě kolem pasu a tvář mi zaboří do hrudi.

Jednou rukou jí stisknu rameno a druhou ji pohladím po vlasech. Opět mě překvapí, že jí sahají jen po krk. Líbilo se mi, že si je ustríhla, protože tohle jsou vlasy válečnice a taková teď Tris musí být.

„Jak ses sem dostal?“ zeptá se svým tichým, jasným hlasem.

„Jsem Tobias Eaton,“ vysvětlím a ona se zasměje.

„Jasně. Já zapomněla.“ Kousek se ode mě odtáhne, aby se na mě podívala. Má váhavý pohled, jako by nebyla víc než hromádka listí, kterou co nevidět rozfouká vítr. „Co se děje? Kdes byl tak dlouho?“

Zní zoufale, prosebně. Tohle místo pro mě možná skrývá řadu děsných vzpomínek, ale pro ni ještě mnohem víc – tady ji vedli na popravu, tady ji zradil vlastní bratr, tady jí vstříkli do žil sérum strachu. Musím ji odsud dostat.

Cara k nám se zájmem zvedne oči. Necítím se dobře. Jako bych se uvnitř v těle pohnul a už se do své kůže nevešel. Nesnáším, když mě někdo pozoruje.

„Matka má město pod kontrolou,“ řeknu. „Bez jejího kývnutí neudělá nikdo ani krok. Před pár dny měla proslov, ve kterém lidi vyzývala, aby se sjednotili proti našim utlačovatelům za městem.“

„Utlačovatelům?“ podiví se Christina. Z kapsy vytáhne ampulku a vysype si její obsah do pusy. Prostřelená noha ji musí pořádně bolet.

Strčím si ruce do kapes. „Není sama, kdo si myslí, že bysme odsud neměli odcházet kvůli někomu, kdo nás sem šoupl s myšlenkou, že nás později využije ke svým záměrům. Lidi to tady chtějí dát do pořádku, vyřešit vlastní problémy, a ne pomáhat někomu jinému. Tak jsem to slyšel,“ vysvětluju. „Mám dojem, že tenhle názor se matce zamlouvá, protože dokud budeme takhle pasivní, snadno nás udrží pod kontrolou. Když nás nechá odejít, může se se svou novou rolí rozloučit.“

„Skvělý.“ Tris protočí panenky. „Vybrala si tu nejsobečtější cestu, jak jinak.“

„Svým způsobem to chápu,“ ozve se Christina a sevře ampulku v dlani. „Neříkám, že nechci zjistit, co je za městem, ale máme svých starostí dost. Jak můžeme pomoci lidem, který vůbec neznáme?“

Tris se zamyslí a kousne se zevnitř do tváře. „To nevím,“ připustí.

Podle mých hodiněk jsou tři. Jsem tady už moc dlouho – dost dlouho na to, aby mě matka začala podezřívat. Řekl jsem jí, že jdu Tris oznámit, že je mezi námi konec, a že to bude jen chvilka. Nevím, jestli mi to uvěřila.

„Poslyš, přišel jsem tě hlavně varovat,“ řeknu. „Soudní proces se zadrženy má na spadnutí. A na všechny má matka v plánu použít sérum pravdy. Jestli bude fungovat, usvědčí vás jako zrádce. A tomu bysme se všichni asi rádi vyhnuli.“

„Usvědčit jako *zrádce*?“ zareaguje Tris zklamaně. „Co má odhalení pravdy společného se zradou?“

„Říkejme tomu vzdor vůči nadřizným,“ objasním. „Matka a její lidi z města odejít netouží. Proč by ti za to video měli děkovat?“

„Jsou jako Jeanine!“ Tris máchne pěstí do vzduchu, jako by chtěla do něčeho praštit. „Udělají všechno, jen aby pravda nevyšla najevo. Proč? Aby se ve svém pidisvětě dostali k moci? Vážně směšný!“

Bráním se tomu, ale tak trochu se svou matkou souhlasím. Lidem za městem nic nedlužím, ať už jsem Divergentní, nebo ne. Nevím, jestli se mi chce řešit problémy lidstva, ať už jsou jakékoli. Ale chci odsud vypadnout, stejně zoufale jako se zvíře snaží dostat z pasti. Divoce, zuřivě, s odhodláním uhryzat si vlastní nohu.

„Ať je to, jak chce,“ řeknu opatrně, „jestli sérum zafunguje, odsoudí tě.“

„*Jestli* zafunguje?“ zopakuje Cara a přimhouří oči.

„Jsem Divergentní, pamatuješ?“ připomene jí Tris a ukáže si na hlavu.

„Neuvěřitelné.“ Cara si zastrčí uvolněný pramen vlasů zpátky do nízkého drdolu. „Ale atypické. Většina Divergentních přece nedokáže séru vzdorovat. Jak to, že ty jo?“

„Ty a ta tvoje sečtělá sebranka, která mi rozpíchala žíly!“ vyprskne Tris.

„Můžeme se teď soustředit na něco jiného? Vážně bych vás nerad tahal z vězení.“ Najednou bych dal nevím co za kousek útěchy. Natáhnu k Tris

ruku a cítím, jak mi do dlaně vklouznou její prsty. Dotýkat se jeden druhého pro nás není ta nejpřirozenější věc. Každý kontakt má svůj význam a přináší množství energie a úlevy.

„Fajn,“ řekne už o poznání klidněji. „Jak jsi to teda myslel?“

„Zařídím, aby tě z vás tři vyslechli jako první. „Ty musíš vymyslet takovou lež, která potvrdí, že Christina s Carou jsou nevinny. Musíš ji dokázat říct i pod vlivem séra.“

„Jakou lež?“

„Říkal jsem si, že to už nechám na tobě. Ty umíš lhát líp.“

Vím, že tahle slova tnou do živého nás oba. Tolikrát už mi lhala. Tenkrát, když si Jeanine vyžádala někoho z Divergentních jako obětního beránka – slíbila, že dobrovolně na smrt nepůjde, a pak stejně šla. Nebo tenkrát, když mi během invaze Sečtělých slíbila, že zůstane doma, a pak jsem zjistil, že kolaboruje s mým otcem. Chápu, proč to všechno udělala, ale to neznamená, že tím náš vztah neutrpěl.

„Fajn,“ řekne a sklopí oči. „Něco vymyslím.“

Položím jí ruku na paži. „Promluví s matkou o tvém procesu. A postarám se, aby se to odbylo co nejdřív.“

„Děkuju.“

Znovu se ve mně ozve touha vyklouznout z vlastního těla a promluvit přímo do její mysli. Ta samá touha, uvědomím si, která ve mně probouzí nutkání políbit ji pokaždé, když ji vidím, protože i nepatrná vzdálenost, která nás dělí, mě přivádí k šílenství. Naše prsty, které byly dosud jen volně propletené, se semknou, její dlaň zvlhla od potu, moje zhrublá od nespočtu madel na nespočtu vlaků, na které jsem kdy naskakoval. Teď vypadá bledě a drobně, ale její oči mi připomenou nekonečné nebe, o kterém dosud jen snívám.

„Jestli se tady schyluje k líbání, dejte mi laskavě vědět, abych se stihla odvrátit,“ poznamená Christina.

„Schyluje,“ ujistí ji Tris. A políbíme se.

Dotknu se její tváře, abych polibek zpomalil, abych si vychutnal každé

místo, kde se naše rty dotýkají, aby se vzápětí oddálily. Nadechnu se stejného vzduchu jako ona a se stejným požítkem si vychutnám, jak nosem letmo zavadí o můj. Na jazyk mi vzlouznou slova, ale na důvěrnosti je tu příliš mnoho svědků. Vzápětí si uvědomím, že je mi to jedno.

„Škoda, že nejsme sami,“ řeknu na odchodu.

Usměje se. „Škoda, jako skoro vždycky.“

Škvírou ve dveřích ještě zahlédnu, jak Christina teatrálně jakoby zvrací, Cara se směje a Tris jen stojí se svěšenýma rukama.